

หมู่ที่ 7 บ้านแหลมมะค่า

ประวัติความเป็นมา :

ประวัติบ้านแหลมมะค่ามีที่มาหลายเรื่องราว ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. เดิมหมู่บ้านชื่อว่าบ้านประคอง ซึ่งมีประวัติว่า “ชาวบ้านส่วนหนึ่งอพยพมาจากจังหวัดเพชรบูรณ์ นครปฐม และสุพรรณบุรี มาอาศัยอยู่ที่จังหวัดนครสวรรค์ก่อน ต่อมาเกิดน้ำท่วมทำให้ไร่นาเสียหายมากจึงอพยพโยกย้ายมาอยู่ที่บ้านประคอง ราวปีพ.ศ. 2479 ต่อมาปีพ.ศ. 2483 ได้แยกหมู่บ้านมาเป็นอีกหมู่บ้านหนึ่ง เป็นหมู่บ้านแหลมมะค่าด้วยเหตุที่หมู่บ้านมีกุยแหลม (ที่เนินลักษณะแหลม) บนกุยแหลมนั้นมีต้นมะค่าขึ้นอยู่เป็นจำนวนมาก ใครผ่านไปมาจะเรียกว่าแหลมมะค่า จึงเรียกชื่อหมู่บ้านว่าบ้านแหลมมะค่า และสร้างวัดบนกุยแหลมนั้นในปีพ.ศ. 2494”

2. ในอดีตประมาณปีพ.ศ. 2490 มีราษฎรจากจังหวัดต่าง ๆ เช่น นครสวรรค์ สุพรรณบุรี นครปฐม ราชบุรี เพชรบุรี ได้อพยพมาตั้งถิ่นฐาน ณ บ้านหนองประคูน ตำบลพันเสา อำเภอบางระกำ จังหวัดพิษณุโลก ต่อมาปีพ.ศ. 2493 ได้มีการแยกหมู่บ้านหนองประคูน อีกหนึ่งหมู่บ้าน ได้แก่ “บ้านแหลมมะค่า” โดยคำว่า “บ้านแหลมมะค่า” มีที่มาจากลักษณะภูมิศาสตร์ของหมู่บ้าน ทางด้านทิศตะวันตก ซึ่งเป็นเนินแหลม มีต้นมะค่า ซึ่งเป็นไม้ยืนต้นขนาดใหญ่ ขึ้นอยู่เรียงรายจำนวนมาก ราษฎรจึงตั้งชื่อว่า บ้านแหลมมะค่า หมู่ที่ 13 ตำบลพันเสา

ต่อมาในปี พ.ศ. 2531 ได้มีการเปลี่ยนแปลงเขตพื้นที่ตำบลพันเสาขึ้นใหม่ เนื่องจากตำบลพันเสาในขณะนั้นมีจำนวนหมู่บ้านมากถึง 19 หมู่บ้าน และมีเนื้อที่ขนาดใหญ่ ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการปกครองของทางราชการ จึงมีการแยกตำบลพันเสาใหม่ เหลือเพียง 11 หมู่บ้าน โดยให้ บ้านแหลมมะค่า เป็นหมู่บ้านที่ 7 ของตำบลพันเสานับแต่นั้นมา

3. หมู่บ้านแหลมมะค่า เป็นหมู่ที่ 7 ในจำนวน 11 หมู่บ้านของตำบลพันเสา อำเภอบางระกำ จังหวัดพิษณุโลก เริ่มก่อตั้งเมื่อประมาณ พ.ศ. 2493 หรือ ประมาณ 58 ปีมาแล้ว โดยการนำของ นายลวด ทองล้อม, นายวาด รอทอง, นายรม วันทัศน์, นายรอด นันเพชรดี, นายรอบ วิเรืองยอด, นายไฟ คำหอม และนางหับสิงห์เรือง ซึ่งบุคคลเหล่านี้ได้อพยพมาจากจังหวัดนครสวรรค์ จังหวัดนครปฐม และจังหวัดเพชรบุรี เหตุที่อพยพมาจากหมู่บ้านเดิม เนื่องจากเกิดปัญหาน้ำท่วม มีพื้นที่ทำกินน้อยและประชากรอยู่กันหนาแน่นมาก จึงได้ชักชวนกันมาหาพื้นที่ทำกินใหม่ ประกอบกับพื้นที่ของหมู่บ้านแหลมมะค่าเป็นที่ราบลุ่ม อุดมสมบูรณ์ไปด้วยพืชพันธุ์

สภาพในอดีต

บ้านแหลมมะค่าเดิมมีทรัพยากรธรรมชาติอยู่มาก ทั้งป่าไม้ หนองน้ำบ้างเล็กน้อย รวมทั้งมีสัตว์ป่าที่อาศัยเช่น เสือ กวาง ลิง ปัจจุบันสัตว์ป่า ป่าไม้ และหนองน้ำบางแห่งได้ถูกทำลายไปแล้ว เพราะเกิดจากชาวบ้านเริ่มอพยพเข้ามาจับจองที่ดินทำกินกันมากขึ้น หนองน้ำที่เหลือคือ หนองทุ่งไอบอด ที่ปัจจุบันชาวบ้านอาศัยหนองน้ำนี้หาอาหาร เพื่อนำไปเลี้ยงครอบครัว

ประชากรในหมู่บ้านแหลมมะค่าเป็นคนไทยที่มีเชื้อสายแปลกออกไปที่เรียกกันว่า ไทยโซ่ง หรือลาวโซ่ง ซึ่งจะมีภาษาที่พูดใช้พูดกันโดยเฉพาะ เรียกว่า ภาษาลาวโซ่ง

อาชีพครั้งแรกของประชากรในหมู่บ้านแหลมมะค่า ส่วนใหญ่จะประกอบอาชีพเกษตรกรรม คือการทำนา ซึ่งในสมัยก่อนการทำนายากลำบากกว่าปัจจุบันมาก เนื่องจากไม่มีเครื่องมือทุ่นแรงที่ทันสมัย ปีหนึ่ง

จะทำงานได้ครั้งเดียวเพราะต้องรอน้ำฝน ถ้าปีไหนฝนไม่ตกก็จะทำงานไม่ได้เพราะไม่มีเครื่องสูบน้ำ และในการไถนาต้องใช้แรงงานสัตว์ และอาชีพทำไร่ข้าวโพด ถั่วเหลือง ถั่วแขก

สภาพปัจจุบัน

บ้านแหลมมะค่ามีพื้นที่ทำการเกษตร 2,673 ไร่ มีราษฎรจำนวน 137 ครัวเรือน มีประชากรทั้งหมด 705 คน ประชากรในหมู่บ้านจะมีอยู่ร่วมกัน 2 กลุ่ม คือ กลุ่มของคนี่พูดภาษาลาวโซ่ง (ไทยทรงดำ) และอีกกลุ่มคือคนี่พูดภาษากลาง และสามัคคีกันมาก วิถีชีวิตของคนในหมู่บ้านดำเนินไปอย่างเรียบง่ายตามแบบวิถีชีวิตคนไทยที่มีความสามัคคีเอื้ออาทรซึ่งกันและกัน ตลอดจนดำรงรักษาและสืบสานวัฒนธรรมประเพณีอันดีงามต่างๆของไทยไว้อย่างดีงาม

ประชากรจะประกอบอาชีพด้านเกษตรกรรม (ทำนา) เป็นอาชีพหลักประมาณร้อยละ 85 ของประชากรทั้งหมด เพราะอาชีพทำนาเป็นอาชีพที่ทำกันมาตั้งแต่บรรพบุรุษ เนื่องจากมีภูมิประเทศที่เอื้ออำนวยเหมาะแก่การเพาะปลูกและการทำการเกษตร ประกอบกับมีปัจจัยด้านบวกต่างๆ ที่ทำให้ประชากรประกอบอาชีพทำนา คือ มีพื้นที่ทำการเกษตรมาก มีทรัพยากรดินที่อุดมสมบูรณ์ จึงทำให้ประชากรปักหลักและยึดอาชีพทำนาเป็นอาชีพหลักที่หาเลี้ยงครอบครัว หมู่บ้านแหลมมะค่ามีพื้นที่ทำการเกษตรจำนวน 2, 673 ไร่ นอกจากนั้นยังมีประชากรส่วนหนึ่งที่ประกอบอาชีพเสริมอื่นๆ เช่น ค้าขาย เลี้ยงสัตว์ รับจ้างทั่วไป ส่วนใหญ่แล้วประชากรในหมู่บ้านมีฐานะปานกลาง มีเล็กน้อยที่ยากจนเนื่องจากไม่มีพื้นที่ทำกินเป็นของตนเอง